

EL MISTERI DE SOTA EL LLIT

Aquesta història va començar fa molt de temps a un poble que es deia Rovelló. Va passar l'any 2001 quan la Paula, una nena de vuit anys, jugant amb la seva mare Amanda es va amagar sota el llit, darrere d'una capsa.

De sobte, es va adonar que sota la capsa hi havia un forat que s'enfonsava moltíssim.

Va sentir tanta curiositat que va cridar la seva mare:

-Mare, mare, vine aquí, si us plau! He trobat un forat sota el llit!

La mare hi va anar corrents a veure què era el que estava passant i quan va veure aquell forat va posar cara de molta sorpresa. Van començar a pensar si entrar al forat o quedar-se allà fora com si no passés res, però van decidir preparar-se amb els recursos necessaris per a entrar-hi.

Hi van entrar i el forat era tan profund que es va fer de nit. Després d'una hora caminant van arribar a una mena de cova i van decidir passar la nit a una tenda de campanya. L'endemà es van endinsar més en aquella cova on van descobrir una habitació. A dins hi havia un guarda de seguretat llegint. Semblava molt valent i segur. Tant que, mentre llegia, estava custodiant tota mena de monstres. Mentre el guarda llegia elles vigilaven amb molta cura perquè no s'adonés que estaven allà.

Però van tenir molt mala sort i el guarda les va veure i cridant els va preguntar:

- Com és que heu arribat a aquest lloc? Sabeu que això és una presó de la qual mai no ha escapat ningú? Com heu intentat entrar-hi, us quedareu aquí per a sempre!

El guarda les va portar a la presó i va tancar el pany amb clau. L'Amanda i la seva filla van intentar buscar per tota la cel·la alguna cosa per a escapar, però no van trobar res. Després d'una estona les van portar al menjador per a esmorzar i van veure una mena de culleres molt estranyes. Quan van acabar de dinar se les van amagar a les butxaques pensant que, així, a la cel·la podrien excavar un túnel i escapar de la presó. Un cop a la cel·la van començar a fer-ho i després d'una estona es van trobar a una altra cel·la on hi havia un pobre noi. A la mare li sonava molt aquella cara i li va dir:

- La teva cara em resulta familiar noi, com et dius? El noi va dir que es deia Víctor i que portava allà gairebé tres anys. En aquell moment l'Amanda i la Paula es van adonar que era el veí de la casa del costat que havia desaparegut feia tres anys.

Molt nervioses li van explicar com havien arribat a la cova. Mentre xerraven, la mare i la filla només tenien una cosa al cap, escapar de la presó. Finalment, van preguntar al Víctor: - Tu ens podries ajudar a escapar de la presó?

El Víctor va respondre:-Hi ha alguna possibilitat. L'altre dia investigant vaig trobar una finestra amagada sota el llit, darrere d'un llençol. Vaig provar d'obrir-la, però no vaig poder. L'única manera és trencar-la.

En aquell moment la Paula va comentar: - Si sabies com escapar per què no has fugit ja? El Víctor li va respondre:-Perquè necessitava com a mínim dues persones per a poder escapar. El terra queda molt lluny i necessitem ajudar-nos per a poder baixar. La mare es va entusiasmar i va animar el Víctor i la Paula a buscar alguna cosa per a trencar la finestra. Llavors la Paula va dir que a la butxaca duia les culleres que havien agafat del menjador. El Víctor va agafar una pedra i la va llençar contra la finestra aconseguint fer unes quantes esquerdes. Després l'Amanda va llençar la pedra que quedava i va aconseguir trencar-la. -Vinga! Qui surt primer? -Va preguntar la mare. -Jo! -va dir en Víctor.

Va treure les cames per la finestra mentre la Paula i l'Amanda l'agafaven dels braços i el baixaven lentament. Un cop a terra el Víctor va agafar de les cames l'Amanda, mentre la Paula l'agafava dels braços, i després el Víctor i l'Amanda van agafar de les cames la Paula i la van baixar.

Quan tots tres ja eren a terra, es van adonar que eren al costat del forat per on havien entrat. En Víctor, la mare i la Paula es van amagar i van descansar per a agafar forces. Al cap d'una bona estona la Paula els va cridar i van agafar tot per a marxar de la cova. Durant molt de temps, van estar caminant amb molta cura de no cridar l'atenció dels seus habitants, fins a arribar al final de la cova. Van aconseguir sortir d'aquell malson i el Víctor, com a agraïment, les va convidar a una casa que tenia als Alps. Allà tots tres van dinar i es van fer amics per a sempre.